

TESZNEK A KÖZÖSSÉGÉRT

Van egy kastélyuk, egy kastélykertjük és egy fesztiváljuk. És egészen biztosan nem normálisak. A jó értelemben. A perkáti „VELED az ifjúságért” Kulturális és Hagyományőrző Egyesület tagjaival interjút készíteni olyan volt, mintha végtelen nevetés és hahotázás mellett egy jót beszélgettünk volna. Merthogy jófejek. Értelmesek. Tenni akarnak. És nem hagyják magukat.

Szöveg: Simon Rita
Kép: Tar Károly; VELED az ifjúságért Egyesület
archívum

Már a legelején közlik, hogy csak 6 óráig érnek rá, mert be kell fejezniük a mezítlábas tanösvényt, amit majd a hétvégi Ifi Fesztren fognak felavatni. És valóban, miután végzünk, átvedlenek „játszósruhába”, és terítik a kavicsot, a homokot, a tobozt. De ne szaladjunk ennyire előre! Horváth Dóra elnök, Simai Zsolt alelnök, Hólik Dorina, Karf Viktor, Tóth Tibor, Szabó Tamás, Szloboda Bianka, Sohonyai Péter tagok lelkesen mesélnek az egyesületükről a Győry-kastély egyik termében.

– Szóval hogy is van ez? Van egy kastélyotok, meg egy kastélykertetek?

Dóri: – Amikor Perkátán megalakul egy civil szervezet, akkor a kastélyba jegyzik be, az a székhely. A kastélyban van egy civil terem, amit kifejezetten arra a célra tartanak fenn, hogy a civilek, egyesületek a megbeszéléseiket itt tartsák, legyen egy gyülekezési helyük. Mi is így kerültünk ide. Szóval így van kastélyunk. Egyébként mind az önkormányzat, mind az Általános Művelődési Központ nagyon aktív és támogató hozzáállást tanúsít felénk.

– Manapság az a jellemző a fiatalokra, hogy még a legközelebbi ismerősök is az interneten keresztül tartják a kapcsolatot... A ti esetetek azért érdekes, mert nem egy felülről jövő kezdeményezés, hogy mondjuk szólt a polgármester, hogy alakítsatok egy egyesületet, hanem ti kezdtetek el szerveződni. Hogyan, miért alakult meg a VELED?

Dóri

Zsolt: – Dóri keresett meg az ötlettel, hogy „szedjük össze” a fiatalokat és csináljunk nekik programokat, nehogy elkallódjanak, mutassunk nekik egy utat. Tetszett az ötlet, és elkezdett terjedni a baráti körben is, és egyszer csak elindítottuk ezt az egészet. Azóta egyre többen vagyunk, egyre több embert érdekel, egyre

több programot szervezünk. Fejlődő tendenciát mutat a dolog.

– A fiataloknak volt bármilyen szórakozási, vagy kulturális lehetőségük Perkátán előtte?

Tibor: – Ha a grundfoci annak számít, akkor volt.

Viktor: – Inkább sport.

Zsolt: – Kisebb klubok voltak, ahova be lehetett csatlakozni, de ilyen szervezetségre még nem volt példa.

Dóri: – Pont ezért volt fontos egy ilyen társaság, klub, vagy egyesület, ami kifejezetten a fiataloknak

szól, ami tényleg őket szólítja meg, és az ő igényeikre épül. Nekem ez egy vesszőparipám, mert ifjúságsegítő vagyok, az a hivatásom, hogy fiatalokkal foglalkozzam. Amikor elkezdtem dolgozni Perkátán, már élt a gondolat bennem, hogy kellene valami, mert rendkívül jók a település lehetőségei. Nem sok helyen mondhatják el azt, hogy odaadják a kastélyt, mint gyülekezőhelyet. Bízunk bennünk, abban, hogy nem fogjuk tönkretenni a helyet.

Az egyesület maga 2017-ben jött létre, de előtte egy éve mi már baráti körként működtünk. Az egyik fő profilunkat, az Ifi Fesztet is ekkor találtuk ki, hogy legyen egy jó buli nyáron. Ez volt az alapötlet. Azóta elég sok szervezet elkezdett mozgolódni. A Fesztnek ez a

Zsolt és Viktor

lényege, hiszen az a címe, hogy Színezd újra Perkátát!, vagyis mutassuk meg, milyen színes ez a közösség. Az Endúrosokkal (Perkáta SE Enduró Motocross Szakosztálya) például közösen készülünk az idei Fesztre, és ez nagyon jó. Helyiek, és sok köztük a fiatal.

– Van átfedés az egyes helyi csoportok között?

Tibi: – Nem jellemző, de jó lenne ezeket összefésülni. Ezen dolgozik mindenki, hogy az összes csoport végül egy nagy közösség része legyen, és ha van egy rendezvény, egy megmozdulás, vagy bármi, akkor mindenki jöjjön.

– Hány tagotok van?

Dóri: – Huszonnégy aktív tagunk van jelenleg, és a legutóbbi gyűlésünkön mondtuk ki, hogy az egyesület befogadólétszámát 25 fővel szeretnénk lezárni, és önkéntesekkel foly-

Dorina, Bianka és Péter

csatlakozna hozzánk. Szeretnénk beregisztrálni az Emberi Erőforrások Minisztériumánál is, mint önkéntes fogadószervezet.

– Miért pont 25 fő lett a maximális létszám?

Dóri: – Szerintem fontos, hogy egy egyesület ismerje a saját korlátait, hogy meddig tud egészségesen munkát leosztani, segítséget kérni, feladatot elvégezni. Nem egyszerű ennek a 25 főnek a koordinálása sem. Ha hozzávesszük a népművészeti foglalkozást, ahol 50 gyerek van, és akkor még nem beszéltünk a segítőkéről, már 100 főre hajazunk...

Tibi: – Ötlettel bárki előállhat, nem muszáj tagnak lennie. Annak meg, hogy még több emberrel kelljen vitázni – ami nálunk nem szokott előfordulni... –, nincs sok értelme szerintem.

Dóri: – Van egy egészséges létszám, ahol még tudsz dolgozni, ahol még össze tudod fogni a csapatot úgy, hogy tényleg mindenki rálát minden-

tatnánk tovább. Tehát magában az egyesületszervezésben 25 fő vesz részt, és aki szeretne még a tevékenységünkben részt venni, az mint önkéntes

kinek a tevékenységére. Tisztában vagyunk azzal, hogy mindenki fiatal, mindenki huszonhárom felé van, dolgozik, most is túlóráznak néhányan, a saját életüket is építik amellet, hogy közösséget építsenek. Szóval ők ezért fantasztikusak, mert mindamellet, hogy a saját életük sincsen úgymond készen, még azt is most építik, vállalták azt, hogy

emellet a közösségért

is tesznek. Szerintem ez hatalmas dolog, és tisztellem őket azért, hogy beleálltak ebbe. Nagyon sok mindent felvállal a csapat.

Én például azt becsülöm bennük, hogy nemcsak a saját korosztályukkal képesek kapcsolatot kialakítani, hanem másokkal is. Például a tavalyi Ifi Feszt tőkjó emléke, hogy vannak a néptáncos kislaink, akik nagyon ragaszkodnak

a srácokhoz, és a Fesztben nem volt csapata az egyiküknek, és István, a másik alelnökünk kétségbe esve jött oda, hogy nincs az egyik fiúnak csapata, és győzködte Zsoltit, hogy igenis menjenek, segítsenek. Mindamellet, hogy mondtam nekik, hogy szervezők vagytok, egyszer csak azt láttam, hogy rohagnak benn a

Tamás és Tibi

pályán. Mert a kissrácnak nem volt csapata.

- Látom a nemek arányát az asztalnál, több a férfi. Ez azért van, mert most ti értetek rá, vagy egyébként is ilyen a nemek eloszlása?

Viktor: – Nem. Teljesen vegyes.

- Számomra ez meglepő. Azt gondolnám, hogy a lányok, a

nők azok, akik mennek, csinálják a dolgokat....

Tibi: – Az a baj, ha senki nem csinál semmit, ha egy közösségben senki nem is próbál tenni azért, hogy legyen valami, akkor nem lesz semmi, és mindenki azt fogja mondani, hogy itt nincs semmi. Nagyon sok ember ül a karosszékekben, a net előtt, mindenre tudja a megoldást, csak ne kelljen cselekednie.

Zsolt: – Mi meg fogtuk magunkat, és összehoztuk a társaságot, hogy legyen valami a településen.

– **Miért VELED az egyesület neve?**

Dóri: – Sokat gondolkodtunk, hogy mi legyen a nevünk. Azt tudni kell, hogy majdnem minden egyesület nálunk úgy kezdődik, hogy perkátai akármicsoda. Ez az egyetlen kikötésük volt, hogy csak ne így kezdődjön a nevünk. Aztán az első gyűlésünkön raktuk össze, hogy VELED az ifjúságért. A VELED egy mozaikszó. V – vidáman, vagy vagányan, E – együtt, L – lazán, E – empatikusan, D – dinamikusan az ifjúságért. Mert mi ezek vagyunk.

– **Mi volt az első program, amit már egyesületként szerveztetek?**

Dóri: – Hát az Ifi Feszt! 2016-ban pattant ki ez az ötlet Zsuzsi, Betti és Kármén – három tagunk – fejéből,

akik akkor itt dolgoztak a kastélyban diákmunkásként. Ők mondták azt, hogy csináljunk itt egy bulit nyáron, mert olyankor semmi nem volt a településen. Nem kell hozzá semmi más, csak egy DJ, így indult az egész. A vezetőség támogatott minket, megkaptuk a kastélykertet. Akkor mindent költséghatékonyan oldottunk meg, egyszerű játékokat találtunk ki, ilyen volt a futbowl: vizes palackokat töltöttünk meg vízzel, és focilabdával lehetett őket eldönteni, mint a bowlingban. Az élő csocsó nagy szenzáció volt. Előtte való este építettük fel a pályát szalmabálákból. Szóval nagyon minimális program volt, de mégis program volt augusztus 20-án Perkátán, amire nem volt példa évek óta! A rendezvény este batyus diszkóval zárult itt a sportház előtt. Akkor dobtunk először Holi port, ilyen színes port a fiatalokra.

Aztán második évben nyertünk kétszázezer forintot egy pályázaton, amelynek révén az ország harmadik legjobb ifjúsági közösségévé választottak minket. Nagyon kemény kampány volt, a pályázat kiíró egyesület vezetője azt mondta, ő még illet nem látott, hogy egy alig egy éve működő egyesület olyan más szervezeteket utasított maga mögé, amelyek már

amikor elküldted nekem is a felhívást...

Dóri: – Valóban, és köszönjük. Állandóan nyomkodtuk a telefont, hogy még kinek tudnánk elküldeni, aki szavazna ránk... Úgy döntöttünk, hogy ebbe a rendezvénybe forgatjuk bele ezt az összeget, és akkor egy kicsikét már nagyobb lett az Ifi Feszt. A Roma Önkormányzat – akikkel aktívan együtt dolgozunk – hívott egy fellépőt, ezzel támogatott minket. És természetesen volt az esti diszkó, melynek három DJ-je Tibi, Viktor és Gyuri volt.

Tibi: – Aztán a buli közepén éjjelkor elkezdett szakadni az eső...

Dóri: – De az volt a legdurvább, hogy annyira jó volt a hangulat, hogy álltunk a hangosítóval, tátott szájjal néztük, és nem hittük el, hogy kinn, a szakadó esőben táncolnak az emberek... A tavalyi évben pedig az önkormányzat bevett minket egy pályázatába, és 1 millió forintot adott a rendezvényünkre.

– Azért ez minőségi ugrás volt...

Dóri: – Az egy nagyon nagy hegy volt, amit meg kellett másznunk, de

évtizedek óta működnek, és hatalmas kapcsolati hálózattal rendelkeznek.

– Szerintem még én is szavaztam rátok a Facebookon,

odatette magát mindenki. Tudtuk, hogy bizonyítanunk kell, hiszen ekkora összeget nem hiába bíztak ránk. Akkor a Góbé Zenekar lépett fel, és nagyon jó hangulatot csinált. Este a srácok diszkóztak. Azért volt különleges az a Feszt, mert jöttek a környékbeli amatőr előadók, egyesületek, csoportok, akik napköz-

ben bemutatkoztak a műsoraikkal. Volt kutyás bemutató, zsonglőr, az egyik tagunk pedig énekelt. Jó volt a színpadi műsor, meg a napközbeni programok is. Szóval tavaly már egy nagyszabású rendezvényünk volt, ahhoz képest, hogy két éve nullforintból indult az egész. Idén pedig támogat minket az Általános Művelődési Központ. Ennek révén sikerült meghívni a Groovehouse-t. Kíváncsi vagyok, hogyan sikerül majd.

Tibi: – A legtöbb embernek van igénye rá, hogy részt vegyen az ehhez hasonló zenés-táncos programon. Kijöjjön, körbenézzen, lássa, hogy itt történik valami, ne pedig csak a Facebookot, vagy a PS-t bújja.

Dóri: – Pont ez a lényeg. Ezt szeretnénk a VELED-del és az Ifi Feszttel elérni, hogy képesek legyenek a fiatalok változni. Ne ragadjanak bele abba, ami van. Nézzék más perspektívából a dolgokat, lássanak, ismerjenek meg több dolgot is. Ezért Színezd

újra Perkátát az Ifi Feszt szlogenje is. Hogy lássa mindenki, mennyire színesek vagyunk!

– Azon kívül, hogy megszervezték minden évben az Ifi Fesztet, mit csináltok a hétköznapiakban?

Dóri: – Idén már több programunk is volt. A Községek Hete keretében szerveztünk egy gyalogos túrát Kisperkátára. Főztünk, a gyerekek számháborúztak és megmázták a Siratót. Jól érezte magát mindenki. Aztán csatlakoztunk a helyi kézművesek vásárához ökojátsszóházzal, mindenféle újrahasznosítható dologból ékszereket készítettünk. A rock fesztiválon pedig aszfaltrajz versenyt rendeztünk a gyerekeknek. Ezekon felül van az állandó népművészeti órák, ami az év minden hetében működik, a néptánc- és a népdalfoglalkozás, amit a Nemzeti Művelődési Intézetrel közösen pályáztunk meg. Most is voltunk fellépni például Agárdon az Őtös Fesztiválon. A mezítlábas park építé-

sében a srácok vesznek részt aktívan, nagyon szépen kiépítették a pályát. Elég sokféleképpen foglalkozik a csapat, és mindenki abba csatlakozik be, ami éppen érdekli. Ezek mellett pedig egy ifjúsági hálózat kiépítésén dolgozunk. Ugye én Erasmus Plusz-mániás vagyok, sokféle jártunk képzésekre, ifjúsági cserékre, így már több országban, Olaszországban, Finnországban, Németországban, Izlandon vannak kontaktjaink. Velük szeretnénk beindítani az ifjúságcsere programot, hogy helyi fiatalokat tudjunk külföldre vinni és idehozni fiatalokat. Jelenleg írjuk az Európai Önkéntes Szolgálatához – ami most már az Európai Szolidaritási Testülethez tartozik – a minőségi tanúsítványunkat, hogy fogadhassunk külföldi önkénteseket, és innen is küldhessünk önkénteseket külföldre.

– Az ifjúsági csere lehetőségeit ti is ki szeretnétek használni?

Dóri: – Ezt is mindenki maga dönti el, hogy szeretne-e külföldre men-

ni vagy sem. Úgy gondolom, hogy mivel nagy részünk dolgozik, nem vagyunk olyan rugalmasak, mint az iskolások. Ettől függetlenül nekünk is nyitva van az ajtó, ha mint csoportvezető, kísérő szeretnének fiatalokat külföldre vinni, de szerintem ebben inkább a középiskola és az általános iskola a mi célcsoportunk.

Viktor: – Ez nem rólunk szól, hanem a fiatalokról.

Dóri: – Hagyjuk, hogy a fiatalok felfedezzék a világot, és hozzák haza az élményeket, tapasztalatokat.

Tibi: – Ha ez működik, jó visszacsatolás, hogy jót csinál ez a közösség. Van értelme, hogy létezik a VELED.

– Van 5-10-20 évre szóló terveitek? Hova szeretnétek eljutni?

Dóri: – Tesszük a dolgunkat nap, mint nap. Fejlesztjük, építjük a helyi közösséget, folytatjuk a megkezdett munkát.

Tibi: – Jó lenne, ha a környező települések nyíltan fogadnák a kezdeményezésünket, és ott is elkezdene a fiatalok valami hasonlóan gondolkodni, akár úgy, hogy megjelennek egy-egy rendezvényünkön. Szeretnénk jó példával szolgálni. ■

